

Οι πειρασμοί και οι δοκιμασίες του Μοναχού και η παρρησία του Γέροντά του μετά θάνατον!

[Ορθοδοξία](#) / [Θαυμαστές Διηγήσεις](#)

Χαρακτικό του Παντελή Ζερβού (λεπτομέρεια).

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Μας διηγήθηκαν οι Μοναχοί, ότι ένας Γέροντας ήταν ηγούμενος ενός κοινοβίου. Συνέβη, όμως, ο υποτακτικός του να πέσει σε μια κατάσταση αμέλειας, και, στην απελπισία του, να φύγει απ' το μοναστήρι και να πάει σε άλλη μονή. Ο Γέροντας, βέβαια, πολύ συχνά όλο το χρόνο πήγαινε να τον ιδεί και τον παρακαλούσε να επιστρέψει κοντά του· κι αυτό το πράγμα το επαναλάμβανε ο Γέροντας επί τρία συνεχή χρόνια.

Στο τέλος, με όλα αυτά, εσείστηκε ο υποτακτικός κι επέστρεψε κοντά στον Γέροντα.

Μια μέρα του δίνει εντολή ο Γέροντας να βγει και να μαζέψει χορτοκάλαμα για πλέξιμο.

Βγήκε ο υποτακτικός να κάνει το διακόνημα που του είπε ο Γέροντας, άλλα εκεί,

από πειρασμική ενέργεια του σατανά, χτύπησε το μάτι του και τυφλώθηκε. Όταν το έμαθε ο Γέροντας, στενοχωρήθηκε πάρα πολύ και άρχισε να τον συμβουλεύει και να τον παρηγορεί καθώς πονούσε.

Και τότε του λέει ο υποτακτικός:

- Εγώ είμαι ο φταίχτης, Γέροντα. Επειδή σου έδωκα τόσες στενοχώριες, που έφυγα από κοντά σου, γι' αυτό έχασα το μάτι μου.

Ύστερ' από λίγο καιρό έφυγε ο πόνος απ' το μάτι, αλλά η τύφλωση παρέμεινε. Και μια μέρα, του δίνει εντολή πάλι ο Γέροντας να βγει να κόψει κλωνάρια φοινίκων για το εργόχειρό τους. Κι εκεί που εργαζόταν ο υποτακτικός, από πειρασμική ενέργεια του σατανά, πήδηξε ξάφνου ένα κλαδί και τον χτύπησε στο πρόσωπο κι έχασε και το άλλο μάτι του.

Γύρισε τότε στο μοναστήρι και, όντας τυφλός, ησύχαζε, δίχως να μπορεί να κάνει τίποτε. Και ο Γέροντάς του, στενοχωριότανε πάρα πολύ για τον αδελφό και τα δεινά που τον είχαν βρει.

Πλησίασε κάποτε το τέλος του Γέροντα και, καθώς το προείδε, φώναξε όλους τους αδελφούς της μονής και τους λέει:

- Είναι κοντά η μέρα που ο Θεός με καλεί για την άλλη ζωή. Σας παρακαλώ, να προσέχετε τον εαυτό σας.

Τότε άρχισαν όλοι να κλαίνε και ο καθένας τους έλεγε και ρωτούσε τον Γέροντα:

- Κι εμάς σε ποιον μας αφήνεις;

Ο Γέροντας σιωπούσε. Στέλνει μετά και καλεί κοντά του τον τυφλό μοναχό και του αναγγέλλει το νέο για την επικείμενη κοίμησή του.

Κι εκείνος δάκρυσε, λέγοντας:

- Κι εμένα, τον τυφλό, σε ποιον μ' αφήνεις;

Και ο Γέροντας του απαντά:

- Προσευχήσου να βρω παρηγοσία μπροστά στο Θεό κ' ελπίζω πως την Κυριακή που μας έρχεται θα κάμεις εσύ τη σύναξη των μοναχών.

Και πράγματι. Όταν αναπαύθηκε ο Γέροντας, σε λίγες μέρες ο υποτακτικός απόκτησε πάλι το φως των ματιών του, κ' έγινε ο νέος ηγούμενος του μοναστηριού!

Από το βιβλίο του Π. Β. Πάσχου, η «Πιο μεγάλη αρετή», των εκδόσεων Αρμός, σ.51-

<https://bit.ly/3GCOfsM>